

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia Rady (WE) 2580/2001⁽¹⁾, jak również art. 1 decyzji Rady 2004/306/WE⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one lub rzekomo dotyczą skarżącego;
- stwierdzenie nieważności wszystkich decyzji Rady przyjętych na podstawie rozporządzenia 2580/2001, które mają skutki podobne do skutków decyzji 2004/306 w zakresie, w jakim dotyczą one, lub rzekomo dotyczą skarżącego;
- jeśli będzie to konieczne, stwierdzenie nieważności art. 2 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB⁽³⁾ oraz art. 1 wspólnego stanowiska Rady 2004/500/WPZiB⁽⁴⁾ i wszystkich wspólnych stanowisk Rady przyjętych na podstawie wspólnego stanowiska Rady 2001/931 w zakresie, w jakim dotyczą lub rzekomo dotyczą skarżącego;
- ewentualnie o orzeczenie o bezskuteczności wyżej wymienionych środków w zakresie, w jakim dotyczą lub rzekomo dotyczą skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB zostało przyjęte celem wprowadzenia w życie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych 1373 (2001) wzywającej wszystkie państwa-sygnatariuszy do zapobiegania finansowaniu aktów terroryzmu poprzez, między innymi, zamrożenie funduszy i źródeł finansowych wszystkich osób, które mogą być zaangażowane w tego typu działalność. Celem przyjęcia rozporządzenia 2580/2001 było wprowadzenie w życie wymienionego wyżej wspólnego stanowiska. Art. 2 przewiduje zamrożenie aktywów należących do osób zaangażowanych w działalność terrorystyczną, których listę ustanawia Rada zgodnie z art. 2 ust. 3. Decyzja Rady 2004/306 ustanawia taką listę, na której widnieje nazwisko skarżącego, obywatela Algierii. W związku z powyższym, aktywa skarżącego znajdujące się w Irlandii, gdzie przebywa on uzyskawszy status uchodźca, zostały zamrożone.

Na poparcie swojej skargi, w której skarżący domaga się stwierdzenia nieważności zaskarżonych środków, skarżący twierdzi, że zgodnie z treścią art. 60, 301 i 308 Traktatu WE Rada nie miała uprawnień do przyjęcia art. 2 rozporządzenia 2580/2001 oraz art. 1 decyzji 2004/306 i że, tak Rada, jak i Komisja nadużyły swoich uprawnień nadanych im na mocy wymienionych wyżej artykułów. Dalej skarżący podnosi, że lista nazwisk zawarta w decyzji 2004/306 nie została ustalona w zgodzie z postanowieniami art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Skarżący twierdzi również, że Rada nie miała na mocy przepisów art. 15 i 34 Traktatu UE uprawnień do przyjęcia wspólnych stanowisk 2001/931 oraz 2004/500, które to wspólne stanowiska naruszają, zdaniem skarżącego, powyższe artykuły oraz Traktat WE w ogóle.

Skarżący podnosi także, że zaskarżone środki naruszają podstawowe zasady prawa wspólnotowego, a w szczególności zasady: subsydiarności, proporcjonalności i poszanowania podstawowych praw człowieka. Skarżący twierdzi dalej, że Rada i Komisja nie podały stosownego uzasadnienia, dla czego środki,

które zostały uznane za niezbędne, nie mogły być określone przez każde z Państw Członkowskich odrębnie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu, Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 70.

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 2 kwietnia 2004 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) 2580/2001 w sprawie szczególnych środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzję 2003/902/WE, Dz.U. L 99 z 3.4.2004, str. 28.

⁽³⁾ Wspólne stanowisko Rady z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 93.

⁽⁴⁾ Wspólne stanowisko Rady 2004/500/WPZiB z dnia 17 maja 2004 r. aktualizujące wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylające wspólne stanowisko 2004/309/WPZiB.

Skarga wniesiona dnia 9 sierpnia 2004 r. przez Jörga-Michaela Fetzera przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-330/04)

(2004/C 284/39)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 9 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu przez Jörga-Michaela Fetzera, zamieszkałego w Tübingen (Republika Federalna Niemiec), reprezentowanego przez Matthiasa Bauera, Rechtsanwalt.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie, że strona przeciwna naruszyła prawa skarżącego przy konkursie PE/96/A (administratorzy);
- dopuszczenie skarżącego do drugiego etapu konkursu porównywalnego do konkursu PE/96/A;
- ewentualnie, zasądzenie od strony przeciwnej odpowiedniego odszkodowania, co najmniej w wysokości jednego miesięcznego wynagrodzenia netto.

Zarzuty i główne argumenty

W czerwcu 2002 r. skarżący zgłosił się do konkursu Parlamentu Europejskiego PE/96/A. W formularzu, który należało wypełnić, skarżący podał, że posiada upośledzenie polegające na zmniejszeniu do 2 % zwykłej siły wzroku. Zdaniem skarżącego, nie pozwolono mu na pisanie rozprawki na komputerze, wskazując, że w warunkach konkursu nie przewidziano środków wyrównujących niekorzystne położenie niepełnosprawnych. Skarżącemu nie udzielono ponadtożądanego przedłużenia czasu egzaminu.

Skarżący twierdzi, że z powodu trudności spowodowanych niepełnosprawnością nie mógł on podczas egzaminu, nawet w przybliżeniu, przeczytać wszystkich pytań i wybrać prawidłowych odpowiedzi w wymaganym czasie. Skarżący podnosi, że należałby do 180 najlepszych kandydatów i byłby w związku z tym dopuszczony do następnego etapu konkursu, gdyby zostały mu zapewnione żądane środki wyrównujące niekorzystne położenie. Dlatego też, skarżący wnosi o stwierdzenie, że odmowa udzielenia skarżącemu żądanych środków wyrównujących niekorzystne położenie nastąpiła niezgodnie z prawem.

Skarga wniesiona 11 sierpnia 2004 r. przez Stephena Storka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-331/04)

(2004/C 284/40)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 11 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przez Stephena Storka, zamieszkałego w Chaumont-Gistoux (Belgia), przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Pełnomocnikiem procesowym strony skarżącej jest adwokat Bernd Arians.

- Strona skarżąca wnosi o, uchylenie decyzji Komisji z dnia 5 maja 2004 r. w sprawie odwołania strony skarżącej jak również decyzji Komisji z dnia 10 grudnia 2003 r. w sprawie sklasyfikowania strony skarżącej do grupy zaszeregowania A7;
- zobowiązanie Komisji do wydania nowej decyzji w sprawie grupy zaszeregowania strony skarżącej i jej wyczerpujące uzasadnienie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca odwołuje się od decyzji Komisji w sprawie sklasyfikowania jej do grupy zaszeregowania A7, kategorii starszeństwa służbowego 03 i powołuje się na błąd w ocenie w ramach stosowania art. 31 ust. 2 Regulaminu Pracowniczego Urzędników Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca podnosi, że decyzja będąca przedmiotem odwołania nie uwzględnia bardzo istotnych dla zaszeregowania okoliczności faktycznych związanych z jakością doświadczenia zawodowego strony skarżącej. Znaczenie tych okoliczności nie zostało zdaniem strony skarżącej docenione w związku z zatrudnieniem na pierwszym stanowisku służbowym, a zapotrzebowanie strony pozwanej w tym kontekście jest nietrafnie klasyfikowane.

Ponadto, strona skarżąca zarzuca (Komisji) nie zastosowanie uznania, naruszenie zasad ochrony zaufania i równego traktowania jak również naruszenie procedury oraz błędne uzasadnienie decyzji.

Skarga wniesiona dnia 6 sierpnia 2004 r. przez SEBIRÁN, S.L. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)

(Sprawa T-332/04)

(2004/C 284/41)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 6 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) wniesiona przez SEBIRÁN, S.L., z siedzibą w Requena (Walencja, Hiszpania), reprezentowaną przez José Antonia Calderóna Chavero.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji drugiej Izby Odwoławczej OHIM wydanej w dniu 15 czerwca 2004 r. w sprawie R-550/2003-2;
- utrzymanie w mocy decyzji 1472/2003 w postępowaniu w sprawie sprzeciwu B348708, odrzucającej w całości sprzeciw wniesiony przez stronę przeciwną i dopuszczenie zgłoszenia spornego znaku dla wszystkich żądanych klas;
- obciążenie kosztami niniejszego postępowania OHIM oraz dopuszczonych uczestników, w razie przegrania przez nich sprawy.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Strona skarżąca
Zgłaszany wspólnotowy znak towarowy:	Graficzny znak towarowy „COTO D'ARCIS” – Zgłoszenie nr 1.558.113, dla towarów z klas 32 i 33 (napoje alkoholowe i bezalkoholowe oraz preparaty do produkcji napojów) i dla usług z klas 39 (transport, pakowanie i składowanie towarów różnych).
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, powołanego w sprzeciwie:	El Coto de Rioja, S.A.
Znak towarowy lub oznaczenie, powołane w sprzeciwie:	Wspólnotowe słowne znaki towarowe „COTO DE IMAZ” (nr 339.333) i „EL COTO” (nr 339.408) dla towarów z klas 29, 30 i 33, międzynarodowy znak towarowy nr 442.377 i hiszpańskie znaki towarowe (nr 877.219, nr 907.966, nr 907.967, nr 907.985, nr 907.989, nr 907.993, nr 907.994, nr 907.995, nr 983.888, nr 1.290.986, nr 1.614.514, nr 1.758.975 i nr 2.172.691).